

Arrest

nr. 203 547 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 2 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die thans verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 31 januari 2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden voor inbreuken op de drugswetgeving en heling.

Op 26 februari 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Hij maakt gebruik van een alias.

Op 1 september 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Hij maakt gebruik van een alias.

Op 12 juni 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker maakt gebruik van een alias.

Op 16 september 2005 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en slagen en verwondingen.

Op 10 maart 2006 wordt verzoeker door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 19 februari 2007 wordt ten aanzien van verzoeker, die op dat moment verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, een ministerieel besluit tot terugwijzing voor tien jaar getroffen. Dit besluit wordt aan verzoeker betekend op 21 februari 2007.

Op 1 april 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 13 april 2010 wordt verzoeker vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 11 februari 2011 treedt verzoeker in Marokko in het huwelijk met mevrouw J.H., een Nederlandse onderdaan.

Op 30 april 2012 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar voor feiten van intrafamiliaal geweld.

Op 15 juni 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 november 2012 blijkt dat verzoeker zijn huwelijk meedeelt.

Op 24 april 2013 geeft het parket van de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies inzake de erkenning van de huwelijksakte.

Op 26 april 2013 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 13 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht op 9 juli 2013.

Op 17 april 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van J.H., een Nederlandse onderdaan. Hij legt hierbij de Marokkaanse huwelijksakte voor.

Op 21 oktober 2014 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van 29 oktober 2014 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ongegrond.

Op 17 september 2015 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot het niet in aanmerking nemen van een aanvraag gezinshereniging en tot intrekking van de verblijfskaart type F. Bij arrest nr. 180 047 van 22 december 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 22 maart 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, in functie van F.S.

Op 20 september 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat het verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen.

Op 23 februari 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, in functie van F.S. Verzoeker legt loonfiches voor.

Op 22 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 199 834 van 19 februari 2018 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 28 september 2017 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, in functie van F.S.

Op 2 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2017 werd ingediend door:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: A. Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 19.02.2007 werd ten aanzien van betrokkene een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen, en aan betrokkene ter kennis gebracht op 21.02.2007.

Dit besluit is als volgt gemotiveerd:

“De Minister van Binnenlandse Zaken,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 26 mei 2005;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Algerije;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 30 juni 2002 en 22 oktober 2002 schuldig heeft gemaakt aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft; aan heling, feiten waarvoor hij op 31 januari 2003 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 14 juni 2003 en 20 november 2003 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft; aan heling, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 16 september 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich tussen 5 februari 2005 en 19 augustus 2005, meermaals op niet nader bepaalde data, onder meer op 18 augustus 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon; aan het gebruik van verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne; voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon, feiten waarvoor hij op 10 maart 2006 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het herhaaldelijk karakter van het misdadige gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Besluit:

Artikel 1 – de zich noemende A. S., geboren te T. W. of T. op (...) 1977, alias (...), alias (...), alias (...), alias (...), alias (...), alias (...), alias (...), alias (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Artikel 2 - Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.”

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat betrokkene op 30.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot onder meer een hoofdgevangenisstraf van een jaar en een geldboete van honderd euro voor feiten van intrafamiliaal geweld (opzettelijk verwondingen of slagen toegebracht aan J. H., de slagen of verwondingen hebbende een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad, het misdrijf gepleegd zijnde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft), wederrechtelijke vrijheidsberoving en illegaal verblijf.

In het betreffende vonnis oordeelde de rechter “dat de gepleegde feiten laakbaar zijn en getuigen van een verregaande normvervaling met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner. Intrafamiliaal geweld is ontoelaatbaar vermits dit een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Beklaagde blijft volharden in de boosheid en trekt geen lessen uit voorgaande veroordelingen. Bij de bestraffing houdt de rechtbank rekening met het gebrek aan schuldinzicht in hoofde van beklagde en zijn strafrechtelijk verleden”

Uit de voorgaande feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk laakbare gedrag, de openbare orde heeft geschaad; dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken; dat hij gewelddadig gedrag heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat hij ernstige en zwaarwichtige inbreuken pleegde op de drugswetgeving, waarbij dient gewezen te worden op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik, drugsbezit en drugshandel. Immers illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers.

Er dient tevens worden benadrukt dat betrokkene de verblijfsreglementering op een volgehouden wijze niet heeft gerespecteerd, hetgeen tevens een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt en waardoor hij de Belgische autoriteiten voor een voldongen feit plaatst. Immers betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan ettelijke bevelen om het grondgebied te verlaten noch aan het inreisverbod dat hem ter kennis werd gebracht op 21.02.2007 waarbij hem gelast werd het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Tevens blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf op het grondgebied talrijke aliases gebruikte.

Op basis van bovenstaande gegevens wordt geoordeeld dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat het betrokkene en zijn partner en zijn twee kinderen van Nederlandse nationaliteit vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Op 14 december 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige burger van de Europese Unie, in functie van F.S.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan tegen de bestreden beslissing die luiden als volgt:

"a. Eerste Middel: Schending van de formele en materiële motiveringsplicht; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij heeft opnieuw ten onrechte besloten dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsstatuut van meer dan drie maanden omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid en motiveert dit op basis van het van het ministerieel besluit tot terugwijzing genomen op 19.02.2007 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 30.04.2012.

Verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij op nog geen 4 dagen na de aanvraag reeds een weigeringsbeslissing heeft genomen, zonder evenwel hem de gelegenheid te geven om binnen de wettelijke termijn van 3 maanden alle bij wet vereiste stukken voor te leggen die zijn actuele situatie kunnen aantonen.

Eveneens wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing gelijkaardig is als de vorige beslissing van 22 augustus 2017, behalve dat verwerende partij in de bestreden beslissing de volledige inhoud van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 19 februari 2007 herneemt. Dit betekent enigszins niet dat daardoor de verwerende partij ontslaat van haar motiveringsplicht.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker in het verleden nooit gevolg zou hebben gegeven aan het ministerieel besluit hoewel de duur bepaald in het voormeld ministerieel besluit reeds verstreken is.

Dat verwerende partij dan ook hierdoor haar motiveringsverplichting schendt en vermag zich derhalve hieruit geen argumenten te putten. Dat elke motivering in die zin een bijkomende onwettelijke voorwaarden in hoofde van verzoeker wordt opgelegd.

Schending van de materiële motiveringsplicht:

Het HvJ-EU stelt dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften". Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:c:2015:377) Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Meer bepaald moet volgens het Hof van Justitie het begrip "openbare orde" beperkt worden tot zaken als bescherming tegen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, onderworpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, dierenwelzijn en openbare veiligheidsvraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing amper 4 dagen na de aanvraag werd genomen. Verzoeker kan überhaupt uit de motieven van de bestreden beslissing niet na gaan of er al dan niet een individueel onderzoek werd verricht.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Het staat vast dat de dienst Vreemdelingenzaken in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten niet heeft onderzocht en geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te interpreteren.

Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en niet correct beoordeeld heeft. Alsook op basis van een zeer summier onderzoek heeft zij het begrip "openbare orde" en "veiligheid" van het land te ruim geïnterpreteerd.

Dat de laatste veroordeling van 10.03.2006 door het hof van beroep gaat om feiten van meer dan 12 jaar geleden.

Dat verzoeker ook niet betwist dat hij bij vonnis van 30.04.2012 veroordeeld werd voor intra familiale feit met strafrechtelijke gevolgen. De ratio van de veroordeling was enkel en alleen om een signaal te geven en niet om aan te geven dat verzoeker een acuut gevaar zou vormen voor de samenleving.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de verzoening die tussen partijen is tot stand gekomen en derhalve tot op heden een gelukkig gezin zijn.

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt waarom verzoeker nog steeds een actueel gevaar, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid, nu hij sedert 2006 geen veroordelingen heeft voor druggerelateerde feiten.

Dat uit de bestreden beslissing ook niet blijkt, waarom het persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, nu verwerende partij de veroordeling voor intra familiale feit in overweging neemt om de aanvraag te weigeren.

Het dient benadrukt te worden dat de voormelde gevangenisstraf niet werd uitgevoerd en wellicht met een gedeeltelijke uitstel werd uitgesproken(?), te meer partijen onmiddellijk na het incident zich hebben verzoend, alles hebben bijgelegd en hun huwelijksleven hebben verdergezet. Uit dit huwelijk zijn er daarna nog 2 prach van kinderen geboren, resp. op 8/11/2013 en op 17/6/2015. Het moge dan ook duidelijk zijn dat er na het incident partijen een gelukkig huwelijk kennen en derhalve zich in de relatie geen problemen meer hebben voorgedaan.

Meer nog heeft hij na de veroordeling van april 2012 geen enkel strafbaar feit gepleegd en bewandelt hij het rechte pad. Men kan hier terecht de vraag stellen of verzoeker een acuut en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid?

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er een onderzoek hiernaar werd verricht door de verwerende partij.

"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel

onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een [...] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde [...] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

De loutere verwijzing naar de veroordelingen is onvoldoende en is de beslissing hierdoor gebrekkig gemotiveerd.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

“b. Tweede middel: Schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van de motiveringsplicht.

Overwegende dat verzoeker op datum van 25 september 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Luidens artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]1

(1)<W 2017-02-24/21, art. 24, 094; Inwerkingtreding : 29-04-2017>” (eigen onderlijning)

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de verblijfsaanvraag en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden.

Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verzoeker is 41 jaar oud en de laatste veroordeling dateert van april 2012.

Hij heeft steeds zijn medewerking tijdens de strafrechtelijke onderzoeken. Met dit alles werd door de attaché echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België.

Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordeling van 2012 en het ministerieel besluit tot terugwijzing dd. 19 februari 2007, welke reeds is uitgedoofd op 18 februari 2017 en derhalve geen rechtsgevolgen aan kunnen worden gewend, zonder dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Van een beoordeling van de duur van het verblijf van verzoeker of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk — zoals vereist door art. 43 Vr.W. — is derhalve geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 5 jaar geleden.

Maar ook heeft verzoeker en zijn partner thans een legaal inkomen uit tewerkstelling.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Verzoeker is nergens anders meer veroordeeld geweest na 2012. Meer nog, hij werd zelfs in 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart zodat de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing dan ook totaal voorbijgestreefd zijn en derhalve niet meer ter zake doende.

Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid.

In casu heeft de attaché van de Staatssecretaris geoordeeld dat verzoeker effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde. Zij heeft zich enkel gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten blijkt dat verzoeker thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht.

Volgens het voormeld artikel kan de verwerende partij het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker slechts weigeren om redenen van openbare orde, alsook dient verwerende partij rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden, laat staan dat hij zijn bestreden beslissing in die zin bijzonder heeft gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing gebrekkig en foutief werd gemotiveerd.

Dit middel is ernstig en derhalve ook gegrond.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De formele en de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat niet is overgegaan tot een individueel onderzoek en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de verzoekende partij een actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde. Na zijn veroordeling in 2012 zou de verzoekende partij het rechte pad bewandelen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet beperkt tot een verwijzing naar rechtspraak en een strafrechtelijke veroordeling.

Zo wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat verzoekende partij :

- door zijn persoonlijk laakbaar gedrag de openbare orde heeft geschaad,*
- het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken,*
- gewelddadig gedrag heeft tentoongespreid t.o.v. de fysieke en psychische integriteit van anderen,*
- zwaarwichtige inbreuken heeft gepleegd op de drugswetgeving, waarbij dient gewezen te worden op het ontwrichtend karakter voor de sameneleving van druggebruik, drugsbezit*

6/12

en drugshandel ; illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers,

- de Belgische verblijfsreglementering op een volgehouden wijze niet respecteert,*
- zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod naast zich heeft neergelegd,*
- tijdens zijn verblijf in het Rijk verscheidene aliassen heeft gebruikt,*

De kritiek van verzoekende partij berust dan ook schijnbaar op een fragmentarische lezing van de bestreden beslissing.

Zie ook nog:

(...)

Verzoekende partij haalt verder aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte heeft voorgehouden dat er sprake is van een actuele dreiging. Verzoekende partij stelt dat de laatste veroordeling dateert van 2012.

Andermaal stelt verweerder vast dat de kritiek van verzoekende partij berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Daarin werd duidelijk vermeld dat er sprake is van één correctionele veroordeling die reeds dateert van 2012.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft echter gewezen op de achterliggende feiten (intrafamiliaal geweld en de eerder veroordeling voor drugshandel), en heeft geoordeeld dat “de aard en de ernst van de feiten” van aard zijn te doen aannemen dat er wel degelijk nog steeds een actuele bedreiging bestaat voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De gemachtigde van de Staatssecretaris wijst daarbij ook op het laakbaar gedrag van de verzoekende partij, die er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken, zowel psychisch als fysiek en dit zowel t.o.v. zijn levenspartner als derden.

Dergelijke toets is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie in het bijzonder HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29).

Het is op grond van de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, onder verwijzing naar art. 43 Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 43 Vreemdelingenwet

De verzoekende partij herhaalt de kritiek die werd geformuleerd in het eerste middel, m.n. dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en er enkel naar een veroordeling wordt gewezen.

De verwerende partij verwijst naar hetgeen hierboven werd vermeld en wenst tevens te benadrukken dat de bestreden beslissing niet enkel werd gebaseerd op de correctionele veroordelingen.

Zo wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat verzoekende partij :

- door zijn persoonlijk laakbaar gedrag de openbare orde heeft geschaad,*
- het voorwerp heeft uitgemaakt van meerdere veroordelingen die niet afschrikkend zijn gebleken,*
- gewelddadig gedrag heeft tentoongespreid t.o.v. de fysieke en psychische integriteit van anderen,*
- zwaarwichtige inbreuken heeft gepleegd op de drugswetgeving, waarbij dient gewezen te worden op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van druggebruik, drugsbezit en drugshandel ; illegale drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers,*
- de Belgische verblijfsreglementering op een volgehouden wijze niet respecteert,*
- zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als een inreisverbod naast zich heeft neergelegd,*
- tijdens zijn verblijf in het Rijk verscheidene aliassen heeft gebruikt,*

De verzoekende partij heeft zijn kansen vergooid, en kan niet eenvoudigweg stellen dat hij sedert 2012 niet meer werd veroordeeld, en dus daarom geen actueel vormt voor de openbare orde.

De beoordeling van dit gevaar is een geheel van elementen, waarbij de persoonlijkheid van de verzoekende partij cruciaal staat.

In casu is gebleken dat de verzoekende partij een gewelddadig persoonlijkheid heeft, lak heeft aan alle regels die hem worden opgelegd, en er zeker niet voor terugdeinst misdaden te plegen.

Een blanco strafblad van 5 jaar wist al het voorgaande niet zomaar uit.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker om redenen van openbare orde en door zijn persoonlijk gedrag ongewenst is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.3.2. Verzoeker voert aan dat het ministerieel besluit tot terugwijzing verstreken is en hieruit geen argumenten mogen worden geput. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie om aan te geven dat het begrip ‘openbare orde’ restrictief moet worden toegepast en dat er een actuele bedreiging moet zijn, wat volgens verzoeker niet meer het geval is, de feiten dateren van twaalf jaar geleden. Ook moet de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten worden onderzocht, wat volgens hem niet gebeurd is. Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat de *ratio* van de veroordeling enkel bestond uit een signaal te geven aan verzoeker en niet om aan te geven dat er een acuut gevaar was voor de samenleving. Verzoeker heeft zich inmiddels verzoend met zijn echtgenote. De gevangenisstraf werd bovendien niet uitgevoerd. Verzoeker werpt ook op dat een beslissing werd genomen vier dagen na de aanvraag, wat volgens hem meebrengt dat er geen sprake is van een individueel onderzoek. De bestreden beslissing bevat evenmin een motivering overeenkomstig artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijk gedrag, met het feit dat het ministerieel besluit is uitgewerkt, met het feit dat er geen ernstig en actueel risico meer is op een nieuwe schending van de openbare orde, met de duur van zijn verblijf of van zijn familied in het Rijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

2.3.3. Waar verzoeker benadrukt dat het ministerieel besluit van 19 februari 2007 verstreken is, wordt opgemerkt dat dit klopt maar dat dit niet meebrengt dat de gemachtigde geen rekening meer kan houden met dit besluit. De omstandigheid dat ten opzichte van een vreemdeling een ministerieel besluit

tot terugwijzing wordt genomen met een verbod om gedurende tien jaar op het grondgebied te verblijven, is een indicatie dat dit indertijd nodig werd geacht om de redenen vermeld in dit besluit. Ook de omstandigheid dat verzoeker nooit gevolg heeft gegeven aan dit besluit, is een element dat kan meespelen in eventuele latere beslissingen over verzoekers verblijfsrecht. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de vermelding van dit niet meer geldend ministerieel besluit geen correcte feitenvinding is en dat dit een schending zou inhouden van de motiveringsplicht.

2.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd overgegaan tot een individueel onderzoek omdat de beslissing reeds na vier dagen genomen werd, wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. De omstandigheid wordt vermeld dat in 2007 aan verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing werd gegeven dat verzoeker niet heeft opgevolgd, zijn veroordeling van 30 april 2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar voor feiten van intrafamiliaal geweld wordt vermeld, evenals het op volgehouden wijze niet respecteren van de verblijfswetgeving en het gebruik van aliassen. Vervolgens wordt ingegaan op het persoonlijk gedrag van verzoeker, de aard van de inbreuk vermeld in het ministerieel besluit tot terugwijzing en wordt een belangenafweging gedaan. Verzoeker kan bijgevolg niet met goed gevolg beweren dat door het nemen van de bestreden beslissing binnen een korte termijn, geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie.

2.3.5. Verzoeker voert aan dat zijn veroordeling omwille van druggerelateerde feiten dateert van in 2006 en dus feiten betreft van meer dan twaalf jaar geleden, zodat het actueel karakter waarom hij een bedreiging zou vormen voor de openbare orde niet blijkt. Inzake de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling in 2012, stelt verzoeker dat hij en zijn partner zich hebben verzoend, hun huwelijksleven hebben verder gezet en dat er in 2013 en 2015 nog twee kinderen uit dit huwelijk zijn geboren. Ook hier vraagt verzoeker zich af waarin het acuut en actueel gevaar voor de openbare orde en veiligheid blijkt.

In de bestreden beslissing wordt over het actueel karakter het volgende overwogen:

- er wordt verwezen naar het ministerieel besluit van 19 februari 2007 waaruit veroordelingen blijken in 2003, 2005 en 2006, de laatste betreft een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs, en naar de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen;
- er wordt verwezen naar de veroordeling van 30 april 2012 tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens feiten van intrafamiliaal geweld, naar de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag liggen en naar het persoonlijk gedrag en gebrek aan schuldinzicht bij verzoeker;
- er wordt gewezen op het ontwrichtend karakter voor de samenleving van drugsgebruik, drugsbezit en drughandel;
- er wordt vermeld dat verzoeker de verblijfswetgeving op een volgehouden wijze niet heeft gerespecteerd, wat ook een strafrechtelijk kwalificeerbaar feit uitmaakt;
- verzoeker heeft tal van aliassen gebruikt.

Verzoeker voert ook aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet en dat hierover niet wordt gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Op basis van bovenstaande gegevens wordt geoordeeld dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid en dat het familiale en persoonlijke belang van betrokkene dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat het betrokkene en zijn partner en zijn twee kinderen van Nederlandse nationaliteit vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

2.3.6. Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het *in casu* toegepaste artikel 43 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (*BS* 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

2.3.7. Rekening houdend met wat gesteld wordt in punt 3.3.6. van dit arrest, moet worden opgemerkt dat in verband met de actuele bedreiging voor de openbare orde, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op concrete wijze werd nagegaan of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. Er wordt in de bestreden beslissing wel een opsomming gegeven van de verschillende inbreuken die verzoeker op welbepaalde tijdstippen gepleegd heeft en er wordt dieper ingegaan op het ontwrichtend karakter van drughandel, waarvoor verzoeker in 2003 en 2006 werd veroordeeld, en op zijn laakbaar gedrag dat aanleiding heeft gegeven tot de veroordeling in 2012, maar er wordt niet op concrete wijze verduidelijkt of en waaruit blijkt dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen. De elementen die in dit verband in de nota worden weergegeven als repliek op het tweede middel, staan niet te lezen in de bestreden beslissing en betreffen een eventuele motivering *a posteriori*, waarmee echter geen rekening kan worden gehouden.

Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat inzake artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de duur van zijn verblijf op het grondgebied, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, te meer daar hem in 2014 zelfs een F-kaart werd afgeleverd. Uit de belangenafweging in de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat enkel rekening werd gehouden met verzoekers gebrek aan integratie in België en met zijn gezinsleven, wat *in casu* niet volstaat, nu uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat aan verzoeker in 2014 een F-kaart werd afgeleverd (die weliswaar inmiddels werd ingetrokken) en dat hij in België verblijft sedert 2002. Ten overvloede wordt vermeld dat uit het administratief dossier ook blijkt dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd aan het bestuur.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet is aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET